grafie en telefonie willen wijzen. Maar op het beperkte oorlogsveld dan is het mineeren in hoog terrein een harer moeilijkste, zenuwschokkendste en gevaarlijkste werkzaamheden. — Van dit moeilijke en tegelijk unheimische werk geven de foto's een goed beeld. We zien het maken der mijngangen met houweel of met machine.

— We aanschouwen een slachtoffer van het gifgas, door zijn kameraden, die gasmaskers en zuurstofapparaten bezitten, naar buiten gedragen.

— Telkens moet ons weer frappeeren het arbeiden in een nauwe, bedompte, donkere omgeving in houdingen, die verre van aangenaam zijn.

En zoo gaan dan ook de mineurs, zij het voet voor voet, den vijand tegemoet door ondergrondsche gangen, die door middel van houten bekleedingen voor instorten worden behoed.

Het uitdragen van een bewustelooze uit een met vergiftige gassen gevuld vossenhol. De reddingsbrigade is met zuurstofapparaten uitgerust.

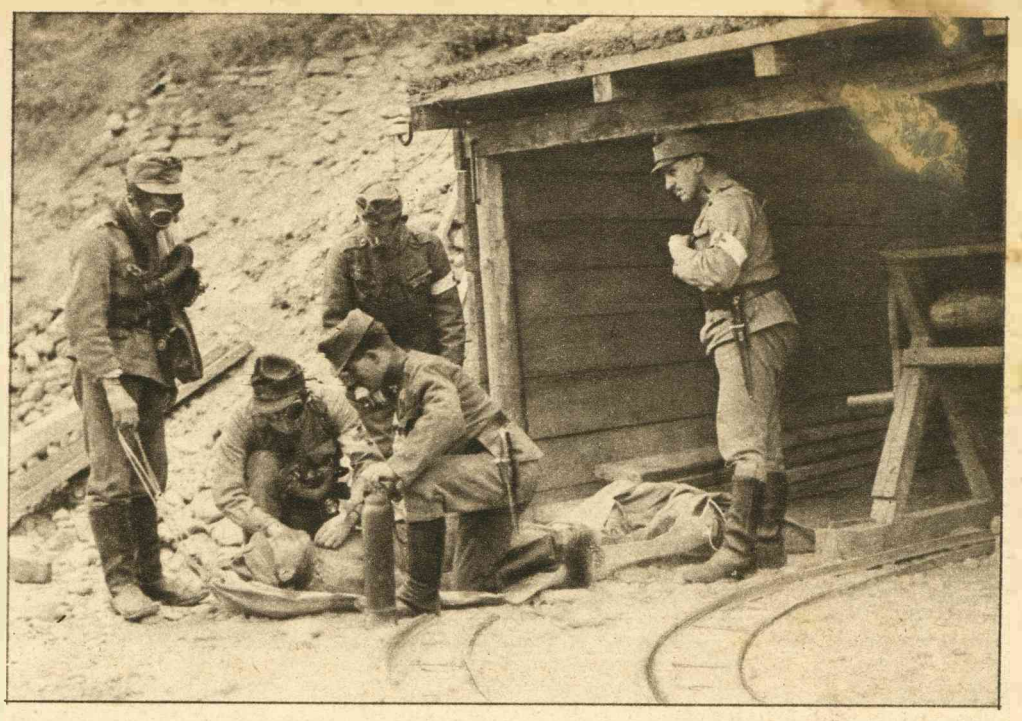

De eerste hulp bij ongelukken bij rookgasvergiftiging.

DE ADVERTENTIE

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Ze zat over de krant gebogen, haar vinger ging aandachtig alle kolommen langs, avond aan avond stond er geen advertentie in, misschien dat nu — nu Louis er niet was — je kón niet weten. Ze sloeg om, ontmoedigd. Weer niets. Natuurlijk. Allemaal : biedt zich aan, en zag zich gaarne geplaatst. De krant ritselde flauw, weer sloeg ze om, en daar, aan den binnenkant van het tweede blad, waar anders nooit advertenties stonden, zag ze staan, klein en weinig in 't oog vallend :

Vischhandel vraagt boekhoudercorr. Salaris f 1000.— 'n Vischhandel! En maar f 1000.—. Louis had voor den oorlog f 2400.—. Wat leek het haar nu veel! Vier en twintig honderd gulden, dat was — ze rekende uit op een hoek van de krant — acht en veertig gulden in de week. Gek, dat ze vroeger nooit geweten had, hoeveel het per week was. Ze nam elke maand het geld aan, als iets dat vanzelf sprak, en ze gaf het uit, ook als iets, dat vanzelf sprak. En nu? Nu was Louis al twee maanden zonder betrekking. Het kantoor was gefailleerd — tijdsomstandigheden had Louis gezegd, toen zij gevraagd had, hoe dat kòn. En het beetje geld wat ze hadden was bijna opgeteerd. Als Louis niet zoo mal hooghartig was, had hij al lang een betrekking kunnen hebben : dat air van hem, waarmee hij zeggen kon : „Dankje wel, voor zoo'n hongerloon werk ik niet."

Nu was hij naar Dordrecht, op een advertentie. Als het lukte, zou hij een telegram sturen, maar in elk geval bleef hij 's nachts weg. „Jammer, dat je niet in het Tehuis voor Vrouwen kunt," had ze bij 't afscheid gezegd, „dat is reuzegoedkoop." Hij had er niet eens om gelachen.

Er was geen telegram gekomen. Dus weer mis. Gek, dat Louis zoo'n pech had. Zij zou vast meer succes hebben. Weer keek ze de advertentie in. „Vischhandel vraagt boekhoudercorr. Salaris f 1000.—" Toen nam ze haar postpapier, en schreef ze den volgenden brief :

„Mijne Heeren, U zult wel verwonderd zijn, op Uw advertentie een schrijven van een dame te ontvangen. Ik schrijf evenwel uit naam van mijn man, die op het oogenblik uitstedig is. Morgen komt hij weer in stad, maar dan zou de sollicitatie misschien al te laat zijn. Mijn man heeft eind-diploma 3 jar. H. B. S., Boekhouddiploma, en twee Handelscorrespondentie-diploma's, ik geloof Engelsch en Duitsch, maar 't kan ook Engelsch en Fransch zijn. Engelsch weet ik zeker. Hij is tien jaar correspondent geweest bij de firma Folmer & Co, maar nu door de tijdsomstandigheden buiten betrekking. En last not least is hij, als dat tenminste een aanbeveling kan zijn, een reusachtig vischliefhebber. En vischkenner."

Ze las den brief eens over, knikte goedkeurend. Zou ze er nog meer bij schrijven? Even denken.

„Mocht u op deze sollicitatie ingaan, dan kan mijn man U morgen nadere en meer volledige inlichtingen geven.

Hoogachtend

Buitenweg 17. Suze Oorschot—van Velzen."

„Ziezoo," dacht ze. „'n Aardige, gemoedelijke brief. Daar zal ik wel wat op hooren. Maar 'k zeg er Louis nog niets van, anders is het weer zoo'n teleurstelling voor hem." En met dat wijze voornemen plakte ze de enveloppe dicht, en liet ze blijmoedig in de brievenbus glijden.

Het was drie dagen later. Louis was moe en down uit Dordrecht weer thuis gekomen. En hij had zoo verontwaardigd gemopperd : „Stel je voor, twaalfhonderd gulden wilden ze geven voor Fransch, Duitsch, Engelsch, Boekhouden, Stenografie, en weet ik wat al meer," dat ze toen niet eens had durven zeggen, dat ze op de advertentie geschreven had. Als de vischhandel zich nu maar koest hield. Belde de post, dan draafde zij naar de deur. Maar er kwam geen antwoord. — Den avond van den derden dag zaten ze samen, Louis en zij. Hij hing voor het schaarsche vuur in een stoel, zij zat bij de tafel.

„We staan volgende maand op straat," zei ze dan.

„Er komt wel iets voor dien tijd. Met al mijn capaciteiten."

„Wat lijkt duizend gulden me nu een schat," zei ze diplomatiek.

„Een hongerloon," zei hij weer.

Ze zuchtte. „Ik wou, dat je geen enkele acte had."

„Ja lieve kind, je moet me nemen zooals ik ben. Ik kan me nu eenmaal niet laten exploiteeren."

Toen werd er gebeld. Hij stond op. „Ik zal wel gaan kijken." — Ze kon het niet helpen, maar ze deed de deur op een kier, luisterde.

„Mijnheer Verschot?" hoorde ze een harde mannenstem zeggen. En Louis, beleefd, beschaafd :

„Pardon Oorschot."

„O, Oorschot, juist. Ja, uw vrouw schrijft een beetje onduidelijk. Een flink pootje anders."

„Mijn vrouw? schrijft?"

Ze schoot de gang in. Op de mat stond een dikke, roode, heel joviale man met een zware winterjas aan en een stok onder zijn arm geschoven.

„O," zei ze. „U bent de vischhandel zeker. En komt u zelf?"

Hij lachte een lach die klonk door de gang.

„Ik ben de vischhandel," schaterde hij. „Goed geraden Mevrouwtje." En dan tegen Louis, die zijn blonde snor bebeet : „Mijn naam is Verduin. Bram Verduin."

„Och," zei ze haastig, „toe Lou, laat ons even alleen. Of ga in de achterkamer. Ik moet Mijnheer spreken. Straks leg ik het wel uit."

Maar Louis, koppig, weerstreefde : „Nee Suze, wat jij te bespreken hebt, mag ik toch zeker ook wel weten.

Komt u binnen Meneer Verduin."

Ze zaten nu met z'n drieën bij de tafel. Louis had met groot vertoon den kolenbak geleegd in het wegstervende vuur. Mijnheer Verduin deed zijn jas open, speelde met zijn dikken schakelketting. „Alles is dik aan hem," dacht ze. „Ik mag hem wel."

„Nu Mevrouwtje, steek eens van wal. Wat had u mij te zeggen, wat uw man niet weten mag?" Hij knipoogde eerst tegen Suze, dan tegen Louis, die zich verbeet. En Suze, onverschillig haar eene been over het andere gewipt met een gezicht van laat-maar-waaien, zei : „Alleen dit, dat ik mijn man niet verteld heb, dat ik op uw advertentie geschreven had."

„Wat voor een advertentie," vroeg Louis kwaad.

„O, geen huwelijksadvertentie," lachte Verduin. „Ha, ha, nietwaar Mevrouwtje? Vertelt u het maar."

„Voor boekhouder-correspondent. Duizend gulden per

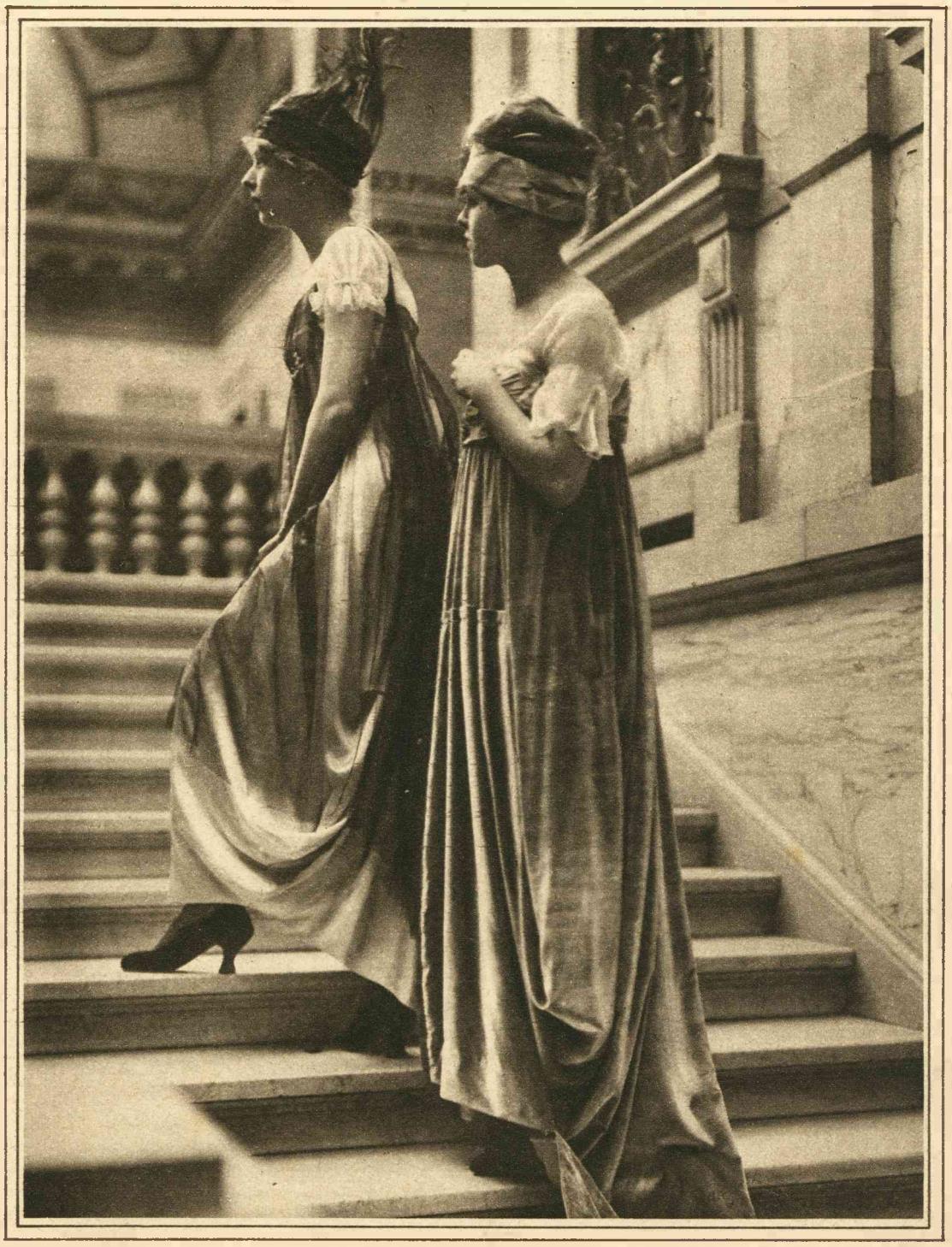

DE JONGSTE WEENER MODE.

Rechts: Avondkleed met sleep van beige Velours-chiffon. Een breed met de hand bedrukt lint, sluit de taille af.
Links: Avondkleed met sleep van lichtgroen Crepe de Chine met zwarten tulle overgooier.